

תשובה

לשיר השלום

בהיאחזות הנחל בבבל /
החלוצים באים להתנחל /
קובעים עובדות, יוצרים יישוב
של ספר /
יושבים אנחנו בבקעת שנער.

התקריות בנילוס נמשכות /
סין מזרימה לשם יותר כוחות /
וצה"ל מתגבר על האיבה /
עומד הוא לפני שעריה של מוסקבה.

פזמון:

כי כל מקום שבו דורכות רגליו
של צה"ל /
הוא כבר שלנו, לא נחזיר אפילו
שלעל /
והמלכות — שלמה לעד /
אנו חוזרים גם לספרד.

לאפריקה המזרחית שטים /
כי שם ישבו עשרת השבטים /
טהיטי, עיר ואם בישראל /
נשוב אליך בעזרת האל.

את הירח נשחרר גם-כן /
מפני שאנו צבא מגן /
נפוש קמעה לספור את המתים /
אחר-כך נלך לפוצץ בתים.

פזמון:

כשכל חשרות והדליות והרינות /
פוסעות לאט בתוך שדירת /
קזואריות /
אנחנו לא נאמר עוד די /
עד שנגיע /
לשבתאי.

מוטי מלך, תל-אביב

המיפלצות שלי

אני יושבת השבוע אחרי הצהריים אצל
השכנה ותופסת קצת שלווה איתה ועם
עוד כמה חברות. אנחנו מרכילות להנאתנו,
כשפתאום אומרת לי דליה, שהבת שלה

שוב פעם איננו. הוא קם, יורד למטה ומוצא
את ההוא יושב כרגיל ליד ספל קפה.
"למה יצאת לפני שהשעה שלך נגמרה?"
שואל אותו הפסיכיאטר. "הלא אמרתי לך
שהטייפיקורדר שלי פתוח, וכל מה שאתה
אומר מוקלט."
זה בסדר, דוקטור, משיב לו החולה.
הבאתי לשם היום גם את הטייפיקורדר
שלי, והשארתי אותם לדבר ביניהם."

שתי מזכירות בחברת-ענק ניו-יורקית מ-
רכלות. את יודעת, גיליתי שהבוס שלנו
יהודי, מספרת האחת.
את בטוחה? מתפלאת השנייה. איך
גילית?
"תסמכי עלי, משיבה הראשונה. לא
מצאתי את זה מהאצבע."

★ ★ ★

אחד הולך לטיפול אצל פסיכואנליסט.
נשכב על הספה, מתחיל לדבר. נגמרת ה-
שעה, קם מהספה — ורואה שהוא לבדו
בחדר. הפסיכואנליסט נעלם.
האיש התמה לובש את המעיל, יוצא ה-
חוצה. למטה, בקפה הסמוך, הוא מגלה את
הרופא יושב ושותה קפה בניחותא.
"דוקטור, פונה אליו החולה. מה זה
הסתלקת באמצע?"
זה בסדר, מרגיע אותו הפסיכיאטר.
השארתי את הטייפיקורדר פתוח, וכל מה
שאמרתי הוקלט.
למחרת חוזר החולה, נשכב על הספה,
מתחיל לדבר. אחרי רבע שעה הוא זורק
מבט לאחר — ומגלה שהרופא החרוץ שלו

תן כותרת

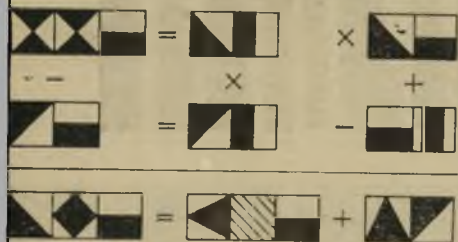
שלח כותרת מתאימה לתמונה למטה. לשולחי הכותרות המוצלחות
ביותר יחולקו פרסי ספרים. את הכותרות יש לשלוח עלי-גבי גלויות
בלבד לת. ד. 136, תל-אביב, ולציין על הגלויה: "תן כותרת".
המועד האחרון למישלוח הכותרות הוא 15.6.70.

"תשמעי מה שאני אומר לך:
הם כבר זוממים משהו!"

חשבץ 1710

זוהי חידה חשבונית. כל ריבוע מסמל
סיפורה. לאותן הספרות יש אותם סימנים.
בעזרת פעולות הכפל, החיסור והחיבור,
עליך למצוא אילו סיפרה מייצג כל סמל.
את התשובות יש לשלוח עלי-גבי גלויות
בלבד לת. ד. 136, תל-אביב, ולציין עלי-גבי

הגלויה: תשבץ 1710. הפתרון צריך להכיל
את כל התרגילים במספרים. המועד האחרון
למישלוח הפתרון — 15.6.70.
בין הפותרים נכונה יוגרל פרס כספי
של 20 ל"י ועוד 3 פרסי ספרים.

טעות בשני כיוונים

חם גורא. מה יש בפריגיידר?
זה מזכיר לי. בעל בא הביתה לא בזמן
הרגיל. חשדן. האשה נבוכה, מסמיקה. כל
החיפושים נכשלים, אבל למטה, ליד הבית,
יושב בחור במכונת ספורט, מוצץ ומתנגב.
הבעל לא מהסס, תופס עצבים ומשליך
עליו את הפריגיידר. מחת בטוח.
דפיקה בשמיים. בחור צעיר נכנס ומדחח:
"אני יושב לי בשקט במכונת, ופתאום טס
לי פריגיידר על הראש. לכן אני כאן."
דפיקה בשמיים. נכנס גבר: "חשדתי ב-
אשתי, חיפשתי את הממזר ולבסוף זרקתי
עליו את הפריגיידר. אבל הלב שלי לא
החזיק מעמד, והנה אני כאן."
דפיקה מהססת בשמיים. נכנס צעיר לא
לבוש: "אני יושב לי בתוך הפריגיידר —"

יפה. וכשיצאנו לטיול, הוא סחב על האופי-
ניים שלו את כל התיקים של כולם. ותמיד
כשמישהו חולה הוא מוכן ללכת להביא
לו שיעורים. אבל כשהוא חולה, אף אחד

כתאום יש לי למדיוניקית בבית

לא רוצה להביא לו. וכשעשינו ליל שישי
אצלו בבית, אמא שלו כל-כך השתדלה,
והכינה לנו הכל כל-כך יפה, ואכלנו ושתי-
נו וישבנו בכוסות, ויצא ערב באמת
מוצלח.

"ביחוד התרגנתי ביום העצמאות. כשרקד-
נו בכיכר העירונית, אף אחד לא רצה
לתת לו יד בשרשרת ולתת לו לפוק
בפטיש, כי לא היה לו כסף לקנות. מה
יש, למה הם כאלה חזירים?"
"אז מאותו יום החלטתי שאני לוקחת
אותו תחת חסותי, ובאמת אני דואגת לו
ושומרת עליו, וכולם יכולים לנשק לי."
נישקתי לה, במצח. אני לא בטוחה שהיא
הבינה למה.

נאווה לומדת בכיתה ו' יחד עם רוני
שלי:

"ניצח, הבת שלי מספרת לי שלבת שלך
יש רומן חדש, עם נחום?"
אני פותחת זוג עיניים — לא ידעתי
מכלום. עד היום ידעתי שהאהוב הגדול
של רוני הוא פליקס, ילד שבא לכיתה
שלהם לפני כמה חודשים, עולה חדש
מצרפת. מה פתאום נחום?

★

נחום ??? פתאום התחלתי להרגיש משו-
נה. נחום הוא ילד נחמד, בכיתה של
רוני, אבל מסכן גדול: משהו בתגובות
המוטוריות שלו לקוי, והתנועות שלו קצת
משונות. הוא נורמלי בהחלט, אבל היל-
דים בכיתה מתייחסים אליו כאל חריג.
רוני שלי — ורומן עם נחום?
"נו, בת, כבר כותבים בכל העיתונים
על הרומן שלך עם נחום, אני מעירה
לילדה, בבדיחות הדעת כביכול — אוי
ואבוי לבדיחות הדעת — בהזדמנות הרא-
שונה, שבאה לידינו עוד באותו ערב."

★

בתי מכניסה בי מבט מרחם ממרומי
כמעט-תריסר-שנותיה: "אמא, מי כבר עבד
עליך?" היא מנענעת ראשה בניציה. "איוה
רומן על הראש שלך. זה בסך הכל שנמאס
לי איך שכל הכיתה מתייחסת אליו, אפילו
הוועד הפצ'לוחים האלו."
הוא בסך הכל ילד נורא נחמד. נכון
שאם מסתכלים עליו מהצד של השינאה,
אז אפשר להגיד שהוא סמבל. אבל אם
מסתכלים עליו רגיל, אז הוא בסדר גמור.
אבל בגלל שהוא כזה משונה קצת, לא
רוצים אותו.

"מה יש, לא יכולים לתת לו צבעים
בכיתה אם חסר לך? הוא תמיד מבזבז
כל-כך מעט צבע. ואומר תודה כל-כך

ניצח